

et stærkt Vidnesbyrd om, hvorledes den økonomiske Tilstand er her i Landet, er gaaet saaledes ind i Finansaaret 1925—26, lige til de sidste Maaneder, som man kunde vente, ja, næsten mere, end man kunde haabe — jeg mener vente paa Grundlag af, at Budgettet var lagt derefter, og at der hos mange af dem, der interesserer sig for den finansielle Tilstand, har været Frygt for, at Skatteindtægten ikke skulde være blevet den, den er blevet. Og alt, hvad vi har hørt om de direkte Skatter, gaar ud paa akkurat det samme: at de gaar ind, som man har lagt Budgettet.

Jeg nærer ingen Tvivl om, at det økonomiske Liv vil blive paavirket paa to Maader, dels ved at Landbruget ikke faar de Penge ind for sine Produkter, som det tidligere har faaet, dels ved at Industrien standses, ikke alene paa Grund af Konkurrencen med Udlandet o. lign. ikke heller alene paa Grund af Kronestigningen, men for en stor Del paa Grund af den stedfundne Kreditindskrænkning. Det er meget vanskelige Forhold for Industrierne, som arbejder under Tryk baade af en vis Tilbagegang i Landet i det hele og af den store Konkurrence fra Udlandet, og som trænger til en Kredit, som man netop har indskrænket i adskillig Tid ved en Politik fra Nationalbankens Side, som jeg ikke finder nyttig. Der kan ikke være Tvivl om, at der kommer store økonomiske Vanskeligheder, og at der er meget for Regeringen at foretage. Jeg har ingen Grund til at tro, at den høje Regering ikke vil foretage alt, hvad den kan.

Jeg vil endnu sige til min ærede Meningsfælle, at hans Eksempel fra Norge, som den højtærede Erhvervsminister allerede har udtalt sig om, ikke kan være til Belæring for os. En Kommission har udtalt sig overmaade vagt — jeg har tilfældigvis netop i Dag faaet et Brev fra en stor næringsdrivende i Norge, som klager over den Vagthed, der er i Tilstanden deroppe, det er meget værre, end hvad vi har i Danmark — og har afleveret en Betænkning, som gaar ud paa, at man skal tilvejebringe just en Tilstand, der svarer til den her i Landet gældende, gennem en Valutaordning, gennem et Valutalaan og gennem en Fæstnen af Kronen ved en Værdi, der nogenlunde svarer til den nuværende Kurs, en Kurs, der for Resten er overmaade meget ringere end den danske Krones — allerede dette gør, synes jeg, at man slet ikke kan sammenligne norske og danske Forhold. Jeg vil gerne sige dette til min ærede Partifælle, fordi jeg kender hans Veltalenhed, hans

Evne til at paavirke sine Medmennesker, og naar han nu utvivlsomt holder ganske udmærkede Foredrag i Landet om Valuta-spørgsmaalet og andre politiske Spørgsmaal — det ærede Medlem ved, hvor stor Pris jeg sætter paa ham —, vil jeg mene, at Eksemplet Norge ikke er saa nyttigt, som andre Eksempler kunde være.

Men jeg vender tilbage til Spørgsmaalet om den høje Regerings Foranstaltninger, og her ser jeg ikke rettere end, at det vilde være ganske umuligt for det radikale Venstre — hvad der jo ogsaa har vist sig — ikke at støtte et Forslag som dette. Naar en æret Ordfører for mit Parti i Folketinget, Hr. Dahlgaard, har sagt, at det radikale Venstres Stilling overfor yderligere Foranstaltninger vilde være afhængig af en Valutapolitik, som ikke var den, man i Øjeblikket førte — jeg har forstaaet ham saaledes, og jeg forstaaer til en vis Grad den ærede Ordfører for mit Parti her i Tinget paa samme Maade —, saa er det jo ikke at opfatte som en Partibeslutning. Det er en Udtalelse, som har sin store Vægt ved de ærede Ordføreres Personligheder, men det kan ikke være en Partibeslutning, for den Valutapolitik, der i Øjeblikket føres her i Landet, er den, som er fæstnet ved Valutaloven af December, og hvis det ærede Medlems Stilling skulde faa et Udtryk gennem Rigsdagen, maatte den jo gaa ud paa at ændre den nugældende Lov. Jeg tror ikke, at et saadant Forsøg kan lykkes. Jeg kan naturligvis ikke have nogen bestemt Viden om, hvorledes Folketinget og Landstinget vilde stille sig, men da vi nu er inde paa Spaadomme — det ærede Medlem er det jo —, maa jeg have Lov til at sige, at jeg tror ikke, det kan lykkes, jeg tror ikke, en Ændring af Valutaloven i dette Øjeblik vilde samle mange Stemmer for sig i det høje Folketing; og hvorfor skal man saa forsøge sig paa det? Gode og ideelle Grunde kan der altid være til Stede; der kan ogsaa være en politisk Grund, men jeg skal her kun nævne, at der kan naturligvis være en ideel Grund til Stede, nemlig at man har den Overbevisning, at en Foranstaltning som det, man nu kalder Nedsikring, vilde være nyttig at gennemføre her i Landet. Men jeg skal ikke nægte, at hvis man ikke kan gennemføre sligt, og hvis der — hvad jeg tror, min ærede Partifælle vil indrømme, at der er — i Øjeblikket er overmaade liden Udsigt til, at man i den høje Rigsdag kan gennemføre noget saadant, saa gør det ikke ringe Skade bestandig at komme tilbage til det, ophidse Meninger, som efter det ærede Medlems Anskuelse findes hos en stor Del af Befolkningen, og